

Sagtarealer, Mofestrækninger og Hedestrækninger, og som kun kunne udøve denne Sagt om Søndagen. De ville ved dette Forslag blive fuldstændig forhindrede derfra.

Som sagt, Principet er omtrent det samme som i den tidligere Sagtlov. Dog er Udvalget i en Retning gaaet videre, nemlig ved at foreslaa Præmiering af Ræve. Sagen er den, at i de senere Aar er Rævenes Antal taget overordentlig stærkt til, hovedsagelig paa Grund af de stærke Grankulturer, som ere traadte i Stedet for Bøgen, hvorved det er umuligt at komme Rævene til Livs. Man har ikke villet sætte denne Præmie videre høit, fordi man mente, man bedst kunde komme Rævene til Livs ved Udgravning af Rævekulerne om Foraaret paa Markerne og Aflevering af Ungerne; og man har da ment, at der ingen Grund var til at sætte Præmien højere end til 1 Kr. — Til § 6 har Udvalget foreslaaet en Forandring, idet der er tilføjet en Arealbestemmelse ved Siden af den tidligere Hartkornbestemmelse. Grunden hertil er hovedsagelig den, at der stadig, hvor Myndejagt er mulig, vil forlanges et saa overordentlig stort Areal for at naae op til de 200 Tønder Hartkorn, at Sagen i og for sig vil blive umulig. — En Ting, som Udvalget har lagt overordentlig stor Vægt paa, er, at Hare- og Hønsjagten skulde gaa ind samtidig. Hovedgrunden er den, at man tror, det vilde være umuligt at holde over, at der ikke sker Overtrædelse af Loven, naar ikke Sagten paa disse to Wildarter udøves paa samme Tid. Det glæder mig meget, at den ærede 2den Landssthingsmand for 11te Kredts (Clausager) til de midlertidige Bestemmelser, som have mere Udsigt til at gaa igjennem end dette Lovforslag, har føiet denne Endring. — Til Slutningen af § 16 er foreslaaet foiet et nyt Stykke om Konfiskation af Sagtrevisiter. Dette er gjort, fordi man derigjennem vil søge at ramme de Folk, som uden at være Jordbestidende udelukkende leve af Sagt og drive ulovlig Sagt paa andre Folks Grund. Den eneste Maade at komme dem til Livs paa er at konfiskere deres Sagtrevisiter. Man har troet, at derved vilde Fristelsen, efterat de havde affonet deres Bøde, blive mindre, naar de ikke strax kunde komme ud med deres Bøsse igjen. Hertil skal jeg indskrænke mig.

Ogenbøll: Som den ærede Ordfører udtalte, staar jeg alene i Udvalget med et Par principielle Forslag. Jeg har nemlig været af den Mening, at naar man ikke vil indskrænke sig til at forny de tidligere midlertidige Bestemmelser angaaende Sagten, men vil have en hel ny Sagtlov, saa er det

ikke tilstræffeligt at blive staaende ved de ældre Principer. Det er meget muligt, at disse ere gode, hvad ogsaa den ærede Ordfører udtalte, men de forekomme mig ikke tilstræffelige; Fredningsbestemmelserne alene tror jeg ikke, naar Sagtlysten og Antallet af Jægere er saa overordentligt, som det nu for Tiden er her i Landet, ere tilstræffelige til at tilvejebringe en bedre Wildstand eller til at bevare det Wildt, vi have. Jeg mener derfor, at man burde gjøre et Forsøg paa at komme til et andet Resultat ved at prøve Lovbestemmelser, som jo ikke ere ganske nye i Verden, men som vi kjende fra flere andre Lande og navnlig ogsaa fra vore sydlige Naboer, og saadanne Bestemmelser findes ikke alene i Tydskland, men ogsaa i Frankrig, Belgien og flere andre Steder. Jeg sigter herved til den Bestemmelse, at Ingen maa udøve Sagt uden at være i Besiddelse af Sagt tegn, det vil sige, uden at betale for den Næringsdrift eller den Fornøielse, som det er at gaa paa Sagt. Den ærede Ordfører udtalte ogsaa, at det skulde stride mod den almindelige Opfattelse af Eiendomsretten, at man lagde Indskrænkninger paa Udøvelsen af Sagten. Det er en Omstændighed, jeg ikke kan tillægge saa megen Betydning. Alt, hvad der bevæger sig paa Lovgivningens Omraade, er jo dog Indskrænkninger af den personlige Frihed og Eiendomsfriheden, og det er langt fra uden Exempler, at vi have lignende Indskrænkninger med Hensyn til Benyttelsen af sin Eiendom. Jeg vil blot minde den ærede Ordfører om, at man til Exempel, naar man kjober en Skov, ikke i de 10 første Aar maa hugge i den uden særlig Tilladelse, at man ikke maa udstykke sin Eiendom, som man lyst, og ikke maa sammenlægge Eiendomme, som man lyst. Det er Altsammen Baand paa Friheden til at raade over sin Eiendom, og jeg mener dog, at den ærede Ordfører ved Eiendom har sigtet til Jorden og ikke til Wildtet, thi det betragter jeg ikke udenfor Dyrehaver for at være Nogens Eiendom. Det er derfor, jeg har tilladt mig at foreslaa en Bestemmelse om, at den, der vil udøve Sagt, skal løse et saakaldet Sagt tegn, enten han er Grundeier eller ikke, det vil med andre Ord sige: betale en aarlig Kjendelse for at udøve Sagt. En saadan Kjendelse erlægges muligvis andre Steder til Statskassen; men jeg antager, at Banffelighederne ved at faae vedtaget en saadan Bestemmelse bliver overveiende mindre, naar man gjør Kommunerne og gjennem Kommunerne altsaa Statterne selv interesserede i Sagen. Derfor har jeg tilladt mig at foreslaa, at Betalingen for Sagt tegn skal tilfalde Kommunekassen. Det vil jo ikke blive